

Hergebruik van naalden

Pascalie van Loo

Op de website van de NC3Rs (www.nc3rs.org.uk) staan regelmatig blogs die aanzetten tot denken. Zo schreef ik in oktober vorig jaar over de blog van Prof. Em. Paul Flecknell, waarin het gebruik van hot bead sterilisers ter discussie stond. Ook in december jl. was er een interessante blog te lezen, ditmaal van Dr. Lucy Whitfield (Royal Veterinary College) en Dr. Sally Robinson (AstraZeneca). Zij stellen op zeer kritische toon hergebruik van naalden ter discussie.

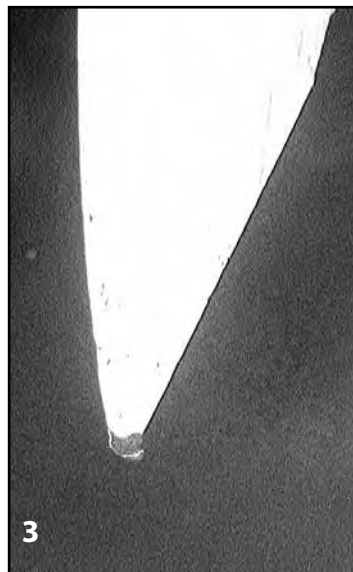
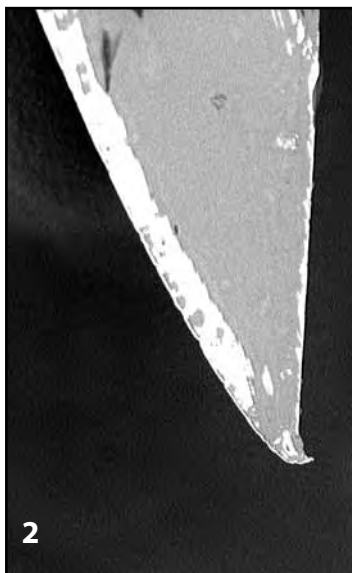
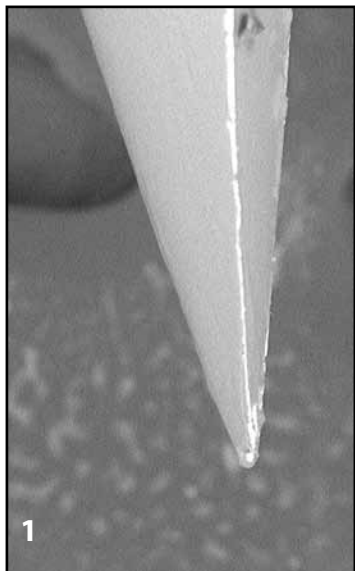
Whitfield en Robinson plaatsen hun discussie in het licht van de 'Culture of Care', een begrip dat formeel is geïntroduceerd in de Directive, maar dat pas betekenis krijgt als we het beleven en toepassen in de dagelijkse praktijk. Het zijn juist de ogenschijnlijk kleine verschillen die maken dat een instituut een Culture of Care van binnenuit al dan niet uitdraagt. Het hergebruik, of eigenlijk het juist niet hergebruiken, van naalden, is zo'n voorbeeld.

Botte naald

In studies moeten vaak grotere groepen dieren gelijk behandeld worden. Een gelijke behandeling betekent dat de behandeling van het eerste dier net zo belangrijk is als de behandeling van het tweede, derde of laatste dier. Tot zover geen discussie, denk ik. Maar ik durf wel te stellen dat in het algemeen bij het injecteren van grotere groepen dieren, het geregeld voorkomt, dat met één naald meerdere dieren worden geïnjecteerd. Hoe vaak kun je een naald gebruiken, voordat hij bot is? Wat is nog acceptabel, zowel vanuit dierwelzijnsoogpunt als vanuit studiooogpunt? Whitfield en Robinson stellen zich op het standpunt dat elke naald maar één keer gebruikt mag worden. Zij onderbouwen hun stelling met bewijs dat, zodra een naald eenmaal is gebruikt, de punt is vervormd, en weefsel op de naald achterblijft. Studies hebben aangetoond dat de mechanische kracht die nodig is om de injectie toe te dienen, en de mate van pijn die met de injectie gepaard gaat, direct gecorreleerd zijn met elkaar. De logische conclusie is dat injectie met een botte, al eerder gebruikte naald meer pijn en weefselschade veroorzaakt, dan een scherpe, ongebruikte naald. Bovendien is er een verhoogde kans op het verspreiden van infectie tussen dieren. Beiden zijn zowel vanuit dierenwelzijn als vanuit wetenschappelijk oogpunt niet wenselijk.

Regel of uitzondering?

Waarom is hergebruik van naalden dan toch eerder regel dan uitzondering? Is er sprake van onwetendheid, gemakzucht, of spelen er andere motieven? Whitfield en Robinson hebben »»

26G naalden (720x vergroot), van links naar rechts: ongebruikt, 1x gebruikt en 5x gebruikt. De naalden zijn gebruikt voor i.p. injecties bij een muis.
Foto's: EM-Square Utrecht

navraag gedaan en vernamen bijvoorbeeld dat men bang is dat het restant dat achter blijft in de naald bij wisselen van de naald zou kunnen leiden tot een tekort aan injectievloeistof met de (vaak kostbare) teststoffen, maar ook dat het verwisselen van de naald te lang zou duren of dat naalden te kostbaar zijn. De zorg om een tekort aan teststof kan echter worden opgelost: Je kunt je spuit vullen met wat extra vloeistof, of, als er weinig teststof beschikbaar is, kun je gebruik maken van naalden die geen of een zeer klein dood volume hebben.

Whitfield en Robinson eindigen hun blog met een zeer dringende oproep aan instituten, trainers en Instanties voor Dierenwelzijn om dit punt onder de aandacht te brengen, wat ik hierbij graag doe. Het zijn deze kleine dingen, zoals het (niet) hergebruiken van een naald, die werkelijk demonstreren of de Culture of Care werkt zoals hij zou moeten werken.

Ook bij mensen

Een snelle zoektocht op internet na het lezen van deze blog leert mij dat ook in de humane geneeskunde tegenwoordig wordt gewaarschuwd tegen het hergebruik van naalden als mensen, bijvoorbeeld diabetici, zichzelf dagelijks moeten injecteren. Er wordt verwezen naar studies die aantonen dat hergebruik van naalden kan leiden tot lipodystrofie (ontstaan van vetbulten), en infectiegevaar. Interessant om te zien, is dat in de jaren negentig van de vorige eeuw meerdere studies zijn uitgevoerd waarin hergebruik van naalden als veilig en betrouwbaar uit de bus kwam, maar dat de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) in 2015 heeft aangekondigd om hergebruik van naalden in de ban te doen, juist omdat er wel degelijk veiligheidsrisico's zijn. De WHO stuurt erop aan dat vanaf 2020 alleen nog de zogenaamde 'slimme spuiten' worden gebruikt, die zo zijn ontworpen dat ze maar een keer gebruikt kunnen worden. Probleem opgelost, zou ik zeggen!

«